

SPEECH THERAPY. SPECIAL PSYCHOLOGYDOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-474-0-13>**METHODOLOGY OF FORMATION OF MOTIVATION
TO INCREASE THE MOTOR ACTIVITY OF PRIMARY SCHOOL
AGE STUDENTS IN AN INCLUSIVE
EDUCATIONAL ENVIRONMENT****МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ МОТИВАЦІЇ ДО ПІДВИЩЕННЯ
РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ УЧНІВ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО
ВІКУ В ІНКЛЮЗИВНОМУ ОСВІТЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ****Kudriavtseva Ya. V.***student, faculty of preschool
and special education,
department of special
and inclusive education
Pavlo Tychyna Uman State
Pedagogical University
Uman, Ukraine***Кудрявцева Я. В.***студентка, факультет дошкільної
та спеціальної освіти,
кафедра спеціальної
та інклюзивної освіти
Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини
м. Умань, Україна*

Формування мотиваційної сфери учнів є однією з ключових психолого-педагогічних проблем сучасної освіти. Мотивація відіграє центральну роль у навчальному процесі, визначаючи спрямованість, інтенсивність та стійкість навчальної діяльності учнів. Особливої актуальності ця проблема набуває в контексті інклюзивної освіти та роботи з учнями молодшого шкільного віку.

Мотивація як психолого-педагогічний феномен відіграє ключову роль у формуванні поведінки та діяльності особистості. За визначенням С. Д. Максименка, «мотивація – це сукупність спонукань, що викликають активність організму і визначають її спрямованість» [1, с. 207]. У контексті фізичного виховання мотивація є рушійною силою, яка спонукає учнів до активної участі в руховій діяльності.

Рухова активність відіграє ключову роль у фізичному, психічному та соціальному розвитку дитини, особливо в період молодшого шкільного віку, коли відбувається інтенсивне формування організму та особистості. Недостатній рівень рухової активності сучасних школярів є однією з основних проблем. Це пов'язано з рядом факторів, включаючи збільшення навчального навантаження, поширення малорухливого способу життя, надмірне захоплення гаджетами та комп'ютерними

іграми. Наслідками гіподинамії є погіршення фізичного здоров'я, зниження імунітету, проблеми з поставою та зором, а також негативний вплив на когнітивні функції та емоційний стан дитини

Інклюзивне освітнє середовище вимагає особливого підходу до організації фізичного виховання. А. А. Колупаєва підкреслює: «Інклюзивна освіта передбачає створення освітнього середовища, яке б відповідало потребам і можливостям кожної дитини, незалежно від особливостей її психофізичного розвитку» [2, с. 47]. Це стосується і сфери фізичного виховання, де необхідно враховувати індивідуальні можливості та потреби кожного учня.

Важливу роль у формуванні мотиваційної сфери молодших школярів відіграє шкільне середовище. Воно створює умови для задоволення базових психологічних потреб дитини – у пізнанні, спілкуванні, самореалізації. Особливої уваги потребує формування мотивації в інклюзивному освітньому середовищі. Учні з особливими освітніми потребами часто стикаються з додатковими труднощами, які можуть негативно впливати на їхню мотивацію до навчання та соціальної взаємодії. Тому важливо враховувати індивідуальні особливості кожного учня, створювати ситуації успіху, розвивати впевненість у власних силах.

Проблема мотивації до рухової активності є однією з ключових для молодших школярів. Часто традиційні форми занять фізичною культурою не викликають інтересу у дітей, особливо на фоні більш привабливих для них віртуальних розваг. Це вимагає пошуку нових, інноваційних підходів до організації рухової активності, які б відповідали інтересам та потребам сучасних дітей.

Недостатня інтеграція рухової активності в загальний навчальний процес також є суттєвою проблемою. Часто фізичне виховання розглядається як окремий предмет, не пов'язаний з іншими дисциплінами. Це призводить до того, що більшу частину навчального дня діти проводять у статичному положенні, що негативно впливає на їхнє здоров'я та працездатність.

Ще однією проблемою є недостатня увага до формування культури здорового способу життя та розуміння важливості рухової активності серед учнів та їхніх батьків. Часто фізична культура сприймається як другорядний предмет, менш важливий порівняно з іншими академічними дисциплінами. Це призводить до недооцінки ролі рухової активності в загальному розвитку дитини.

Проблема гендерних стереотипів у фізичному вихованні також заслуговує на увагу. Часто види рухової активності поділяються на «хлопчачі» та «дівчачі», що обмежує можливості дітей спробувати себе

в різних видах спорту та фізичної активності. Це може негативно впливати на мотивацію та інтерес до занять фізичною культурою.

Недостатня увага до розвитку емоційно-вольової сфери в процесі фізичного виховання є ще однією важливою проблемою. Рухова активність має великий потенціал для формування таких якостей як наполегливість, самоконтроль, вміння працювати в команді, але часто цей аспект залишається недооціненим.

Отже, проблеми рухової активності учнів молодшого шкільного віку є комплексним і багатограним питанням, що потребує глибокого аналізу та системного підходу до вирішення, адже охоплює широке коло питань – від організації фізичного виховання та мотивації учнів до матеріально-технічного забезпечення та використання сучасних технологій. Вирішення цих проблем вимагає системного підходу, який би враховував усі аспекти фізичного, психологічного та соціального розвитку дитини. Це передбачає співпрацю всіх учасників освітнього процесу – педагогів, батьків, медичних працівників та самих учнів. Лише комплексний підхід може забезпечити створення оптимальних умов для підвищення рівня рухової активності дітей молодшого шкільного віку та формування основ здорового способу життя.

Література:

1. Максименко С. Д. Загальна психологія: підручник. Вінниця: Нова книга, 2020. 704 с.
2. Колупаєва А. А., Таранченко О. М. «Інклюзивна освіта: від основ до практики»: [монографія] / А.А. Колупаєва, О.М. Таранченко. К.: ТОВ «АТОПОЛ», 2016. 152 с.